

Estefelé

*Az aranyfényű levegő üveg,
az ág levelét sem mozdítja meg,*

*mielőtt a piros Nap lebukik,
megáll egy mézsűrű pillanatig, —*

*mintha csak könnyű zsongást hallana
szivem, nincs szövege, nincs dallama;*

*nem a szelíd csönd jó, csak a lopott,
felelősség-hárító pillanat,*

*mi boldoggá tesz, mielőtt megint
rám gyulladna a szokott Nesszusz-ing.*

Derülő pillanatok

1.
*Pár pillanatra kiderül
s szitálva esik újra,
homálylik édes-keserűn,
mint minden fény ha kihúnyna.*

*Az életed egy lett velem,
innod véreből adtam,
világtépő történelem
sodrában veled maradtam.*

*Sűrűlő pára szövi be
a Föld színét sötéten,*

*mi volt, nem húny ki semmise:
föllángol újra előttem.*

2.

*Megtetesült a vakremény,
szív, képzelet álmóvalója,
vagy más világból tünemény,
jelkép, titkos értelmű rózsa?*

*Képzelet súgja, sejtelem,
vagy valaki okkal csinálja,
egyszerre mult, jövő, jelen,
bár nem élet-halál határa.*

*Birodalmat hoz, mit a vágy
sző, fon a valóság fölé?
Tünékeny mint az ifjúság:
nem enyém s nem vagyok övé.*

3.

*Én leszek a Tiéd vagy Te az én
birtokom, átjutván a küszöbön,
hol vaksötét után másrendű fény
tüzén magábaszül az új közöny?*

*Folytatódás lesz-e mi a határ
másik felén van s nem képzelgés mégsem?
A hitentúli remény arra vár:
valóság lesz, bár másik ébrenlétben.*

HORGAS BÉLA

Teve Púpja kapitány utasai

*Teve Púpja kapitány utasa voltam én is
rézkorlát villogott szeptemberi hunyorgásban
százezer gólya örvénylett Délre fekete-fehéren
haladtunk az áhitat városának téglatornyai
visszahátráltak pislogó lepényhalak jöttek
sírályok lemondó szárnycsapása hullt ohó*